

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości A. Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności

uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przedstawionemu zagadnieniu „czy brak zgłoszenia wierzytelności do postępowania upadłościowego uniemożliwia podniesienie w sprawie z powództwa syndyka przez wierzyciela upadłego zarzutu potrącenia z powołaniem się na skutek umorzenia dochodzonego w sprawie świadczenia” nie można przypisać cechy istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Zgodnie z dominującym poglądem zarówno doktryny, jak i orzecznictwa, zgłoszenie zarzutu potrącenia w procesie wytoczonym przez syndyka jest dopuszczalne, jeżeli przedstawiona do potrącenia wierzytelność została przed wytoczeniem powództwa zgłoszona w postępowaniu upadłościowym wraz z zarzutem potrącenia i dopuszczalności tej nie wyklucza także odmowa uwzględnienia potrącenia w postępowaniu upadłościowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2006 r., III CK 360/05, nie publ., z dnia 17 stycznia 2007 r., II CSK 315/06, nie publ., z dnia 30 stycznia 2011 r., V CSK 311/10, nie publ., uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007 r., III CZP 125/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 162). Nie stanowi także istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez sąd drugiej instancji, a w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny ustalił, że pozwany nie zgłosił wierzytelności w postępowaniu upadłościowym. Z tej też

przyczyny nie zachodzi potrzeba wykładni art. 93 i 96 p.u.n., jak również nie podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności skargi, zwłaszcza że skarżący przypisuje Sądowi poglądy, których ten nie wyraził. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej może zachodzić wówczas, gdy wskazane naruszenie przepisów prawa procesowego podlega kontroli Sądu Najwyższego i *prima facie* jest oczywiste. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co czyni wskazanie na naruszenie art. 233 § 1 w zw. z 245 i 391 § 1 k.p.c. niedopuszczalnym.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).